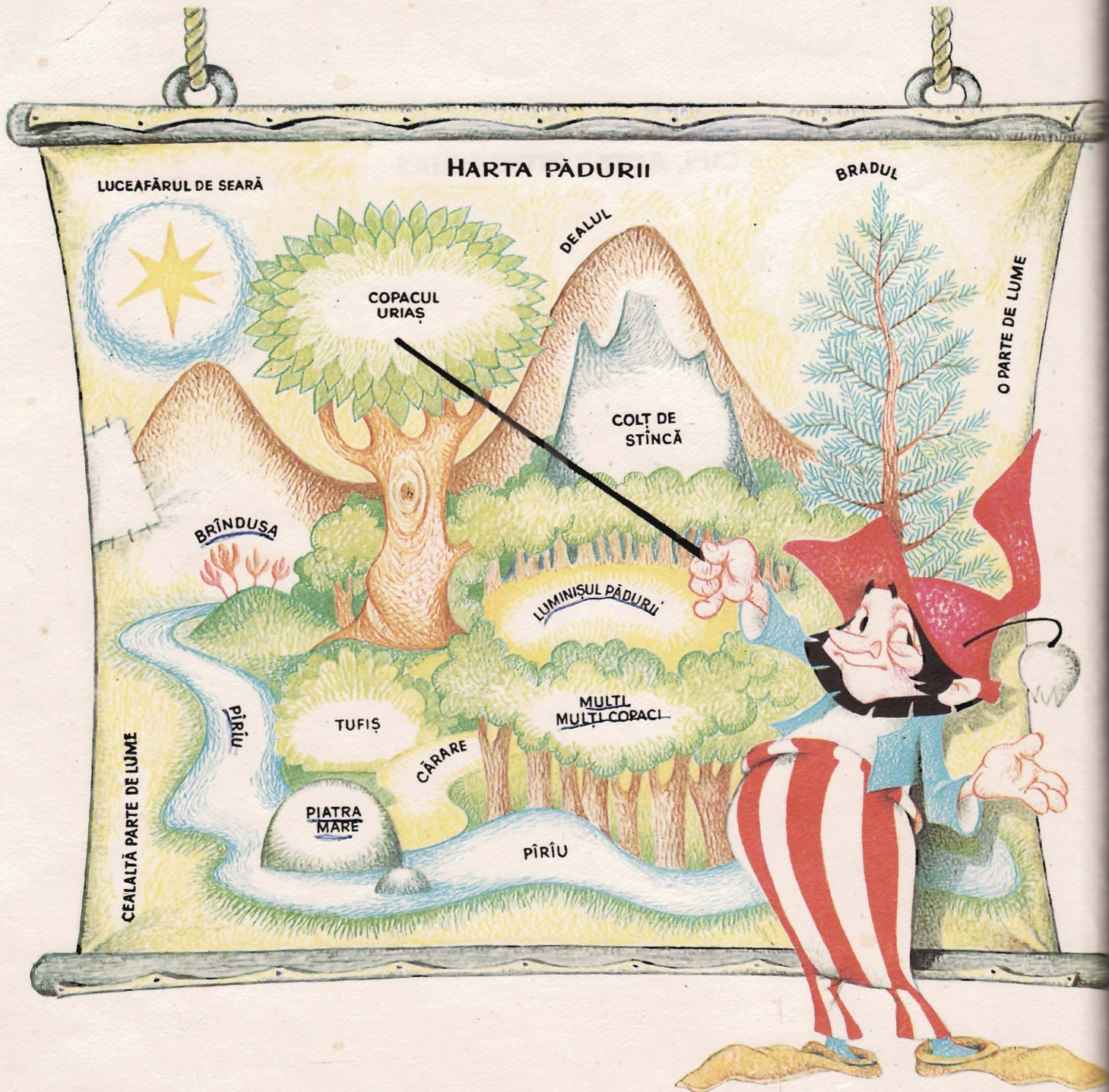

FODOR SÁNDOR

CIPI ACEST PÍTIC URIAS

FODOR SÁNDOR

CIP! ACEST PITIC URIAS

Ediția a IV-a

Copertă și ilustrații de
Livia Rusz

EDITURA ION CREANGĂ — BUCUREȘTI, 1983

Traducere din limba maghiară de
Angela și D. R. Popescu

**Lucrare distinsă cu premiul
UNIUNII SCRITORILOR**

Titlul în original:
CSIPIKE, AZ ÓRIÁS TÖRPE
Editura Ion Creangă
1970

PITICUL

CEL

FIOROS

I CIPI

Cipi trăia în pădure.

Era mare cît degetul meu cel mic și purta la pălărie o floare de lăcrămioară.

Căci avea și pălărie.

Locuia în scorbura Fagului Uriăș și toți îl iubeau.

Un pitic atît de drăgălaș și de harnic n-ai fi găsit în toată lumea, oricît ai fi căutat. Se scula dis-de-dimineață. În apa Izvorului se spăla, făcea un rînd de exerciții de gimnastică, sau mai multe rînduri, ca nu cumva să se îngreșe, apoi își începea munca. Proaspăt. Supraveghea florile, să fie destul de parfumate; ștergea de pe frunze și petale polenul adus de vînt, apoi, cu un fir de iarbă, gîdila ciocul Păsării:

— Un cîntec putem s-auzim?

Pasărea se trezea și își începea tri-lurile.

De la ea mergea direct la Bradul cel Bătrîn și putred pe dinăuntru,

unde locuia familia Albinelor sălbatice:

— Hei, suratelor, sculara!

Albinele bîzîiau, mulțumindu-i, și plecau grăbite în căutarea mierei. Familia Veveriței era deja trează. Cu toții făceau gimnastică pe o ramură mai groasă a Bradului cel Bătrîn, iar Cipi, ca un bun cunoscător, îi privea o vreme, dînd din cap mulțumit.

Mergea apoi mai departe, ivindu-se tăcut la familia Ariciului, unde toți dormeau duși; nu de alta, dar fuseseră în tură de noapte prin pădure. Cipi le aranja păturile, apoi se grăbea să ajungă la timp să-l alunge pe Ticălosul de purcel Mistreț de lîngă Ciuperca otrăvitoare:

— Nu cumva s-o mănînci, Ticălosule, că nu-i bună la gust! Dacă totuși ai s-o înfuleci, ai să dai de dracu'! Fii atent numai la exemplul îngrozitor pe care ți-l dau!

Și Cipi a mînat de cîteva ori niște muște cenușii și fără personalitate spre Ciuperca otrăvitoare, să-i arate purcelului că el, Cipi, nu vorbește în vînt. Numai că mistrețul, Ticălosul, cum

era încăpățînat, chiar de-a doua zi dimineată dădea tîrcoale Ciupercii otrăvitoare. În fiecare zi.

Și a treia dimineată, Cipi începu să se necăjească.

— Tare mă tem că ești un prost fără pereche, Mistrețule, răbufnea răbdătorul pitic, nemaîștiind ce pilde îngrozitoare să-i dea. Prin împrejurimi, de-abia de mai găsea muște cenușii cu care să-l sperie.

Dar îndată ce purcelul mistreț, Ticălosul, se înspăimînta și pleca de

lîngă Ciuperca otrăvitoare, Cipi dădea fuga pînă la Luminișul din Pădure unde Cucuci Afonul (pe numele lui adevărat Jupîn Cîrțiță) se îngrijea de noile sale descoperiri arheologice. Cipi îi număra grămăjoarele de pămînt, proaspăt făcute, le examina, dacă-s destul de pufoase, apoi trecea pe la Furnicile roșii, să afle buletinul meteorologic. Furnicile roșii știau precis dacă pentru ziua aceea se anunță timp frumos sau timp noros și pe alocuri cu averse locale. La ele Cipi nu prea zăbovea, se necăjea doar pentru faptul

că nu le putea deosebi între ele. Pe toate le vedea la fel.

În fiecare dimineață i se cerea mult efort fizic și spiritual.

Pornea apoi la domnul Iepure, spre Tufă.

— Nu te speria! Nu te speria! striga el cu mult înainte de a ajunge la Tufă. Eu sînt. Cipi! Haide la dejun!

Și împreună se întorceau, ca într-o plimbare, la Fagul cel Uriăș, unde erau așteptați de Pasăre. De cele mai multe ori aveau la dejun măcriș păsăresc și rădăcini dulci, scoase prin mun-

ca voluntară a Mistrețului Ticălos. Ca delicatese, serveau două-trei boabe de ienupăr, apoi răsuflau mulțumiți. Hotărau ce să servească la masa de prinz și Cipi se întorcea în Pădure. Trebuia să mai repartizeze Meșterului Ciocănitore copacii bolnavi și asta nu era o muncă ușoară. Cipi nu avea timp să mănânce ca lumea la ora zece. În picioare, în grabă, ciugulea două, trei boabe de fragă, apoi îl poftea pe Cerb să fie mai modest. Îi arăta că dacă cineva are asemenea coarne ca el, e drept, neasemuit de frumoase, nu trebuie să fie totuși încrezut, fiindcă nu-i frumos. Îi dădea ca exemplu pe cineva care are niște coarne cel puțin tot atît de mari și de frumoase ca ale lui, dar care nu se laudă cu ele, nu de alta, dar fiindcă e modest. «Nu-i spun numele și prenumele ca nu cumva tu, Cerb frumos ce te afli, să crăpi de necaz, aflînd cine este!»

Cerbul îi mulțumea pentru sfaturile sale părintești și toată ziua păștea mult mai modest.

Cam așa trecea timpul înainte de masă.

Cipi s-a întors apoi la Iepure.

— Nu te speria, eu sînt! Nu te alarma! i-a strigat cînd s-a apropiat îndeajuns de Tufă. Era absolut nevoie să-i atragă atenția, deoarece, dacă din întîmplare, Iepurele ar fi tresărit din moțăit, să nu-i zicem somn, ca să nu-l insultăm, ar fi luat-o la fugă de nici pînă seara Cipi nu l-ar fi găsit.

Împreună cu Iepurele au mers din nou agale pînă la Fagul cel Uriș, unde Pasărea îi aștepta cu masa pusă. De obicei puteau alege: alune de anul trecut, măceșe, morcovi sau cireșe sălbatice. După-amiaza, Cipi trase un pui de somn afară, la aer curat, pentru că piticii așa obișnuiesc, iar cînd s-a trezit, Melc-Codobelc îl aștepta cu planul unei case noi. Niciodată nu începea vreo construcție pînă cînd Cipi nu-i aproba planul. Noul plan, e adevărat, nu se deosebea cu nimic de cel vechi. Totuși, Cipi îl întorcea pe toate părțile, cu multă atenție, fiindcă: «nu se știe, greșeala se poate strecura», spunea Cipi. La sfîrșit, dădea din cap mulțumit, iar Melc-Codobelc, suspirînd ușurat, își începea tacticos munca.

Se făcuse după-amiază târziu, când Cipi a luat-o încet spre Pîrîu. Acum porneau Păstrăvii la vînătoare de fluturi și el trebuia să le coordoneze circulația prin apă și pe deasupra, ca nu cumva peștii să se ciocnească în zborul lor iute și în zig-zaguri. Urcat pe Piatra-Mare, le arăta încotro e drumul liber și unde sînt mai mulți îluturi. Dar și așa se întîmpla uneori cîte un accident, cum, bunăoară, doi pești, sărind amîndoi după o molie mai grasă, n-a prins-o nici unul. Atunci Cipi rîdea, spunîndu-le: «Vedeți, dacă nu sînteți atenți la mine, ce pățiți?»

Pe cînd Păstrăvii se săturau, lui Cipi începea să-i fie foame. Mergea într-o plimbare mai grăbită pînă la Bradul cel Bătrîn și putred pe dinăuntru și întreba:

— Gata, treaba, neamurilor?

Albinele sălbatice îi mulțumeau de întrebare și picurînd trei picături de miere pe o frunză de fag îl rugau să-și spună părerea asupra calității mierei. Era bună. Excelentă.

Dar el trebuia să se grăbească ca nu cumva Pasărea să-și piardă timpul

prin vecini și să uite să-i spună soarelui ce asfințea: «Cu bine, pe mîine dimineată!» ca la toate despărțirile.

Se mai îngrija de bîziitul țîntarilor, în amurgul serii, și-l trezea pe doctorul Ciuhurez, spunîndu-i: «Ești drăguț, doctore, să treci pe la bolnavi?»

Poporul pădurii, peste zi, hoinărea în cele patru puncte cardinale ale ei, și printre atîtea suflete, cîte erau, nici chiar cele bolnave nu ședeau locului; de aceea doctorul Bufniță, ca și familia Ariceștilor, era obligat să lucreze în schimb de noapte. Cipi mai trebuia să dea o raită pe la onor familia Arici, să-i atragă atenția ca înainte de plecare să lase casa în ordine. Căci, nu e așa, ce bine e la întoarcerea de la muncă să găsești un cămin curat, luminat și ordonat!...

Cînd s-a înserat bine, Cipi, după ce l-a făcut atent, ca de obicei, a intrat la Iepure. Obișnuit, la cină aveau pere sălbatice, dulci. Iepurele degeaba îi explica lui Cipi să nu le cojească, fiindcă în coajă stă toată bunătatea lor, el tot așa făcea, cum voia. Pasărea îi alinta cu cîteva boabe de zmeură, sau

cu mure și, după cină, simpaticul Pitic le dorea tuturor din inimă vise frumoase. Mai trebăluind câte ceva în scorbura, nu uita să se învelească bine și să se culce.

Cam așa își petrecea zilele Cipi, nepunându-i la socoteală lunile de iarnă, cînd dormea. Dacă era timp ploios, se cuibărea sub bălării, și-i distra pe Iepure și Pasăre cu povești minunate sau hazlii, iar duminica, dacă veneau excursioniști prin pădure, se arăta mai puțin, și nu-i părea rău, fiindcă Pasărea îi aducea fărîmiturile delicioase, rămase din merindele acestora.

Un singur lucru îl necăjea pe Cipi nițel. Ar fi vrut, cît de cît, măcar cu o jumătate de deget, să fie mai înalt. Nu cu mai mult, fiindcă el știa din cărțile scrise pentru copii că un pitic e pitic atîta vreme cît e pitic. Oricum, puțin mai înalt nu i-ar fi stat rău, și spera să mai crească. Așa că, în fiecare seară, se măsura. Ceea ce în Pădure e un lucru greu, pentru că iarba, copacii, tufele întotdeauna cresc și față de ele zadarnic s-ar fi măsurat.

Dealtfel, nici nu avea centimetru.

Găsind într-o zi o clanță, la o căsuță de pădurar dărimată, a legat-o cu un lujer de mure și cu ajutorul Iepurelui au adus-o pînă acasă. Cu chiu, cu vai au tîrît-o în scorbură, proptind-o de un perete. Și s-a gîndit Cipi că o clanță nu poate să crească. Cu ea se măsura în fiecare zi. Din păcate, n-a observat însă nici o creștere și-a început să fie supărat pe clanță. În gînd o învinuia de prefăcătorie. Își zicea că ea cu toate că: «e o simplă clanță, uite cum crește, numai să-mi facă mie în ciudă!»

Cînd era prea mîniat din această cauză, Pasărea și Iepurele îl potoleau:

— Nu fi trist, Cipi. Ești mic, e adevărat, dar ești tare chipeș și isteț.

— Ce e-al meu e-al meu, și-i pus deoparte, aproba el grav, dînd din cap mulțumit, căci avea o deosebită grijă pentru păstrarea siluetei sale.

Și nici un necaz nu s-ar fi întîmplat dacă n-ar fi fost să se întîlnească cu Broasca.

Da, da, cu Broasca, cu doamna Broască.

II

CIPI E CUPRINS DE ÎNDOIELI

Într-o după-amiază, după ce a îndrumat Păstrăvii de pe Piatra Mare, Cipi a observat mirat că, nu departe de el, cineva stătea cam pitulat. Nu era cine știe ce frumusețe, mai degrabă o pocitanie; nu era nici iscusit, ba, mai mult, era neîndemînic. Și cu toate astea prindea țîntării și muștele cu o iuțeală fulgerătoare.

— Dar tu cine ești? l-a întrebat Cipi.

— Eu sînt Broasca. Ce-ți pasă?

Așa ceva nu-i spusese încă nimeni lui Cipi.

— Ba-mi pasă! pentru că aici, în Pădure, eu am căderea să rezolv toate pricinile dintre animale. Toți mă ascultă. Chiar și Cerbul.

— Nu mai spune! Dar pentru ce ascultă toate de tine?

— Pentru că-s bun și drept!

Broasca cea urîță a început să rîdă cu hohote.

— Fugi de-aici, măi jumară — oac-oac-oac. Ce rezolvi tu? Cine ascultă de tine? Toți rîd de tine! Peste tot

îți bagi nasul, faci pe grozavul. Cui îi pasă de tine, Buricu-Pământului!

Asta n-ar fi trebuit s-o spună. Lui Cipi i-a căzut greu, dar i-a răspuns cu răbdare și cu temei:

— Întîi și întîi, în Pădure nu am auzit pe nimeni rîzînd așa: oac! Și în al doilea rînd, poți să știi că toți ascultă de mine. Mi se supun!

Broasca continuă să rîdă de el.

— Ascultă de tine?! Ți se supun! Ce crezi, se teme cineva de tine?

— Dar chiar asta e! Nu le e frică și totuși mă ascultă. Fără mine, Pădurea nici nu ar fi Pădure, ci Crîng, un Desiș. Doar eu trezesc Pădurea și Albinele sălbatice, da. Purcelul sălbatic, Ticălosul, de mult s-ar fi prăpădit de dureri de burtă, dacă n-aș fi fost eu! Întreabă-l pe Cucuci-Afonul, ce-ar fi dacă nu i-aș controla săpăturile? Dar ai grijă să nu-l numești Cucuci și nici Afonul, fiindcă se supără, căci tu ești străină pe-aici. Pentru tine e Jupîn Cîrțiță. Și întreabă-l pe Melc-Codobelc, cine îi aprobă planul de construcții? Ce crezi, țințarii ar începe să bîzîie în fiecare seară, dacă eu nu

le-aș face semn: «Începeți!» Așa stau lucrurile — a încheiat Cipi, dar nu s-a putut stăpîni să nu-i pună «o pilă»: Pe mine mă ascultă pentru că sînt bun, frumos, și mai ales foarte deștept, nu așa o arătare pistruiată și cheală, un biet vierme neîndemînatic ca tine!

Broasca a rînjit:

— Ei, aici ai scrîntit-o! Broască mai frumoasă ca mine nu există, iar dacă ar exista, ar fi pur și simplu o scamatorie. Iartă-mă, asta, într-adevăr, n-am știut-o, că fără tine Pădurea ar fi un Desiș încîlcit... Spune-mi, te rog frumos, soarele nu cumva tot tu îl trezești?

Asta era prea mult! Cipi a ridicat o pietricică să dea în Broască, dar ea, bîldîbîc! a sărit în pîrîu.

Apoi, pe neașteptate, a apărut iar lîngă Piatra-Mare:

— De-ai crăpa, oac-oac! Și din nou a dispărut.

La acestea, Cipi a spus ceva îngrozitor, că s-au cutremurat florile auzind, și ierburile. Copacii însă au rămas neclintîți. Cîte de-astea n-or fi auzit ei de-a lungul anilor!

De fapt, Cipi nu zisese decît:

— Ia te uită!...

De-abia a pronunțat groaznica mitocănie că i-a și părut rău, dar nu mai avea ce face. Și nu e de mirare dacă s-a infuriat, auzind atâtea nerezii și prostii jignitoare. Copleșit de supărare, a și

cina Fagului Uriaș a auzit un fișit înăbușit.

«Ce să fie?»

Ariceștii treceau într-un singur rînd: în față, bătrînul, iar după el cei șase mititei, apoi venea mama. Cipi i-a

uitat că trebuie să treacă pe la doctorul Cucuvea, să nu mai vorbim de Arici, care, fără anunțul lui, nici nu putea pleca în schimbul de noapte sau la Albine.

Tirziu de tot a luat-o spre casă. Nici la cină nu s-a dus. Necazul i-a tăiat pofta de orice. Ajungînd la rădă-

privit surprins: «Au plecat fără să-i anunț?!»

L-au cuprins bănuieli groaznice. Să fi avut dreptate viermele acela scîrbos?

Să fie drept, oare, că Pădurea se poate descurca și fără el?!

Toată noaptea n-a închis un ochi. Munca lui neobosită să fie cu adevărat

fără rost? Albinele, și ele și-ar lua oare zborul din scorbură dacă nu le-ar anunța? Ar pregăti ele pentru iarnă mierea, fără ca el s-o guste? Și Pădurea — ar fi pădure fără el? Nu. Imposibil!

În zori abia a adormit. S-a trezit târziu. Când a ieșit din scorbura Fagu-

lui, soarele era sus, iar Pasărea își curăța penele pe o creangă.

— Pasăre! Mă auzi? Ai cântat azi-dimineață?

— Sigur că am cântat!

— Cine te-a trezit?

— Nimeni! M-am trezit singură.

Cipi a luat-o la goană spre Brădul cel Bătrîn. Albinele intrau și ieșeau sîrguincioase din scorbură.

A plecat în grabă spre Iepure.

A avut norocul să-l găsească acasă.

— Ai luat micul dejun?

— Da. Am crezut că nu vii. Nici la cină n-ai fost. M-am gîndit că ai plecat în vreo vizită.

— Și ai putut mânca fără mine?!

— De ce să nu fi putut?

Cipi, zdrobit, a pornit încet spre Fagul cel Uriăș.

Prin urmare, așa stăm! Toată lumea își vede de treabă, ca și cum nu s-ar fi întîmplat nimic. Dar ia stai! Oare ce s-a întîmplat cu Purcelușul mistreț? A mâncat Ciuperca? Da' de unde! Ciuperca otrăvitoare stătea la locul ei, întreagă, sănătoasă, obraznică.

Asta era prea mult.

III

CIPI HOTĂRĂȘTE: «ASTA-I CULMEA!»

Cipi, toată ziua, n-a ieșit din scorbură. Era furios.

Era supărat pe Pasăre, pe Iepure, pe Aricești, pe Albinele sălbatice, pe Purcelul mistreț, era supărat pe Lăcrămioară, că avea îndrăzneala să răspîndească parfum fără învoirea lui. Era supărat pe toată Pădurea.

Pur și simplu.

«Așa pătesc cei ce sînt buni și drăguți. Mi-am primit partea. Ei, dar va fi și altfel. Pînă aici, gata! Destul! Am zis. Destul! Asta-i culmea!»

Aceste vorbe îi plăceau nespuse lui Cipi, simțea că-i dau personalitate. Numai că încă nu știa ce-o să urmeze după ele.

Stătea-stătea și-și sfărîma capul.

Deodată s-a lovit peste frunte, căci avea și frunte, și-a strigat:

«Am găsit! După «asta-i culmea!», voi fi rău. Fără pereche de rău.

Îngrozitor de rău. Atunci voi sfinți aici puterea fricii. Toată lumea va

tremura în fața mea. Și-mi vor îndeplini poruncile. Și vor fi îngroziți. Și numai eu o să rîd. Așa: ha-ha-ha! Dar nu, mai bine așa: oac-oac-oac! Ce idee minunată, minunată, minunată!... Sînt deștept, ăsta-i norocul!... Tiii... ce rău voi fi!»

Și mulțumit, și-a aruncat Lăcrămioara de la pălărie, cu un gest energic, a ieșit din scorbură și atît a căutat pînă a găsit o frunză de urzică pe care și-a pus-o la pălărie. A încruntat sprîncenele, așa cum se cuvine unui pitic hain, și-a pornit înspre Pîriu. Nici nu i-a luat în seamă pe Păstrăvi! «Și ei sînt niște nerecunoscători, uite-i, vezi cum sar în sus după fluturi, fără să mai asculte, să mă vadă?!...»

O căută pe Broască.

A găsit-o.

Și-a pus mîinile în șold:

— Și zici că nimeni nu se teme de mine, da?

— Așa zic!

— Nici tu?

— Fugi, că te scuip!

Cipi nu s-a repezit să ia vreo piatră. Nu. Era hotărît s-o îngrozească pe Broască.

— Ascultă-mă, spurcăciune! Știi tu cine-s eu?

— Un prost!...

— Greșești! Tocmai pentru că-s deștept fără pereche, ține-te bine, sînt hain!

Hain! Și fioros!

— Să-ți fie de bine!

— Dar eu te distrug!

— Ți-am mai spus: dacă nu pleci, te scuipe! Oac-oac!

În această grea împrejurare lui Cipi i-a venit o idee înfiorătoare.

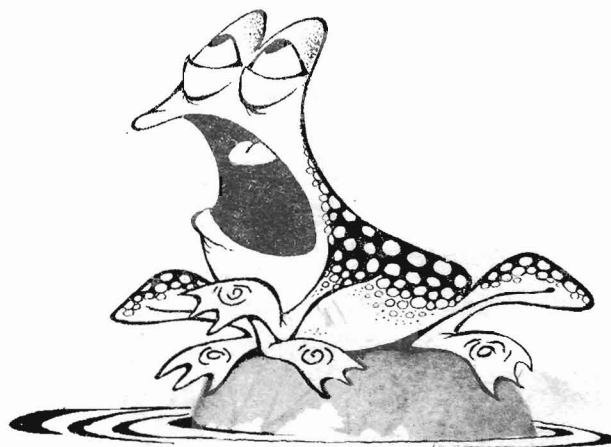
— Să știi că ți-a sunat ceasul, a anunțat-o el sărbătorește. Te aranjează prietenul meu!

Broasca clipea spre el neîncrezătoare.

— Care prieten?

— Teribilul domn Barbă Cloanță Cotoroanță, dacă chiar vrei să știi! Pînă număr la trei va fi aici. Unu...

Broasca n-a mai așteptat să spună doi. Nu știa de fapt cine era teribilul Barbă Cloanță Cotoroanță, dar credea că numai un fel de barză poate fi. Cipi zîmbea satisfăcut. E adevărat că acest zîmbet nu era cel din zilele trecute, nu era un zîmbet senin, drăguț, nu era zîmbetul cunoscut al piticului. Era un zîmbet hain, răutăcios.

A început să se plimbe pe mal, vrînd să vadă unde mai apare Broasca, s-o sperie și mai tare. Însă, deodată, a observat că pe unde trece el, Păstrăvii dispar, cu toate că peste Pîrîu zburau molii atît de mari cît capul lui (adică al lui Cipi), dar nici un pește nu sărea după ele.

«Iată-i și pe ăștia cum se tem! a observat satisfăcut Cipi. Se tem de Barbă Cloanță Cotoroanță! De mine le e frică!»

Un nou fel de bucurie îl cuprindea: se simțea mare și tare, ce nu s-a pomenit. În drum spre casă s-a hotărît să dea cu piciorul, curajos, în Licurici. Biata gînganie fugea disperată, neștiind ce să creadă. N-a mai trecut nici pe la doctorul Cucuvea, nici pe la Aricești. A mîncat cîteva boabe de zmeură, apoi s-a virît în scorbura Fagului Uriăș și a adormit fericit.

Dimineata s-a trezit la ora cînd obișnuia să se trezească, fix, dar nici prin gînd nu i-a trecut să îndemne Pasărea să cînte. N-a șters nici polenul de pe firele de iarbă. Cu mîinile în șold, stătea în fața Fagului. Iar cînd pasărea

a început să cînte, a țipat la ea:

— Liniște!

Pasărea s-a mirat:

— Ce-i cu tine, Cipi?

— Taci, pînă-ți merge bine! Teribilul Barbă Cloanță Cotoroanță doarme.

— Cine e ăsta?!

— Să-l chem? Așteaptă, o să vezi imediat! Domnule...

Pasărea însă n-a așteptat să apară teribilul domn, care probabil trebuie să fi arătat ca Jderul, iute ca fulgerul și veșnic însetat de sînge. S-a ridicat și a zburat departe, să nu i se întîmple cumva ceva.

Cipi a rînjit răutăcios, uitîndu-se după ea, apoi s-a plimbat pînă la Bradul cel Bătrîn și putred pe dinăuntru.

— Azi nu mergeți nicăieri! a strigat

Albinelor care se sculau. Rămâneți acasă!

— Ce e, ce s-a întâmplat? întrebau Albinele.

— Nu s-a întâmplat nimic. Dar dacă nu vă supuneți, se întâmplă. Vine Barbă Cotoroanță și vă înghite pe toate. Rămâneți acasă. Până la noi ordine!

Albinele s-au speriat grozav. Au înfundat repede cu ceară toate crăpăturile Bătrînului Brad. N-au întrebat cine e acel Barbă Cloanță Cotoroanță, au crezut că poate să fie cineva care seamănă cu Ursul ce le fură mierea din casă, dacă le găsește scorbura. Dar trebuie să fie cu mult mai deștept decât Ursul, pentru că vezi, Cipi le-a zis: «până la noi ordine». Așa ceva Ursului nu i-ar trece prin cap niciodată.

Toate au hotărât să rămână împreună și să se pregătească de luptă. Chiar

dacă ar pieri toate, să nu se lase!

Purcelul mistreț n-a apărut lângă Ciuperca otrăvitoare. Pasărea l-a avertizat să aibă grijă, să nu îndrăznească să-l deranjeze pe Cipi, pentru că prin împrejurimi există o putere înspăimântătoare, care distruge totul și înghite totul.

I-a spus asta și Iepurelui, dar acesta, bleg, n-a înțeles cum stau lucrurile și-a plecat să-l întrebe pe Cipi:

— În definitiv, ce s-a întâmplat?

— Ai noroc că mi-ai spus «în definitiv». S-a întâmplat că trebuie să ai grijă, dacă vrei să-ți meargă bine! Dă încoace micul dejun! Și de acum înainte mie să-mi aduci morcovi proaspeți, nu atât de veștejiți și prăfuiți. Iar acum, șterge-o!

— Dar cu ce ți-am greșit, Cipi?

— Cu aceea că ești îngrozitor de prost. Dacă nu dispari imediat îl chem pe Domnul Cotoroanță Barbă Cloanță și...

N-a mai așteptat Iepurele să-i repete. Cu siguranță că acel domn Cotoroanță Barbă Cloanță are și pușcă. Iar de-i așa, s-a terminat cu blana «sa personală».

Așa că a rupt-o la fuga, de parcă nici n-ar fi fost acolo vreodată.

Pe meșterul Ciocănitoare degeaba l-a căutat Cipi, să bage frica în el. Auzind de la Pasăre și Iepure ce pericol îngrozitor s-a abătut asupra Pădurii, a zburat peste șapte hotare. Cucuci Afonul a fost înștiințat despre starea lucrurilor de Iepurilă, după care a început imediat să sape cât mai adânc pământul. Pe el poate să-l tot caute domnul Barbă Cloanță Cotoroanță. Cerbul se prefăcea că nu-l interesează, ca și cum nu i-ar fi păsat de vestea pe care i-o adusese Iepurele, îngrozit de moarte. Totuși, pentru orice eventualitate, s-a tras spre marginea luminișului, iar când a ajuns la poteca din Pădure, unde Iepurele nu-l mai putea vedea, a dat bir cu fugiții. A pornit-o în goană și numai după o fugă de o jumătate de oră a îndrăznit să se uite înapoi. La auzul veștilor, la Furnicile Roșii a început o forfotă-teribilă: evacua, duceau cât mai în adâncul mușuroiului, sub pământ, nevinovatele lor ouă de furnici roșii.

Cipi a început să savureze liniștea și singurătatea care-l înconjura.

«Se tem de mine. Toată Pădurea se teme de mine! Și ție să-ți fie frică, Fagule Uriăș, auzi? Să tremuri când îți vorbesc!»

Însă Fagul cel Uriăș nu tremura. Nici măcar o singură frunză nu i s-a mișcat. Cipi a dat din mână:

«Dar nu știu de ce stau de vorbă cu tine. Doar ești atât de prost că nu înțelegi și nu poți prinde ceea ce inteligența mea glăsuiește. Nu degeaba se spune despre cei foarte proști că au cap de lemn! Ei, la asta răspunde ceva, dacă ai curajul!»

Fagul cel Uriăș n-a răspuns nimic. Ca înghețat stătea. Cipi a constatat satisfăcut că și pe Fag a reușit să-l înspăimînte, așa cum scrie la carte, căci tăcînd, și cuvintele au înghețat în el.

Din cauză că Iepurele a fugit departe, Cipi a mîncat singur la prînz ce mai prisosisse din morcovul de la micul dejun. S-a culcat puțin și a visat că nu numai animalele și plantele se tem de el, ci însuși Muntele, chiar și Stîncă din vârful Muntelui îl pîndește, tremurînd la poruncile lui. Pîrîul va seca de frică. S-a și hotărît: «După ce mă scol, în cursul zilei de azi, numaidecît voi pune

la punct Pîriul, ba chiar și pe tăcutul Munte!»

A început cu Pîriul. S-a oprit pe mal și și-a pus mîinile în șold:

— Ce-i gîlgiitul, clipocitul ăsta zgomotos? Pînă dimineată, te rog, să-mi curgi încet și nu în partea asta, ci înapoi. Fiindcă, mă rog, de unde atîta libertate ca un simplu Pîriu să-și facă de cap?! Dacă nu mă asculți, te spun Îngrozitorului...

Și știi ce? Nici nu-ți spun bine numele, c-ai să seci de spaimă. Numai din asta ai putea vedea și trage concluzia că îți vreau binele!

Apoi s-a întors spre munte.

— Ia ascultă aici, Munte! Pe mîine dimineată, așa cum ești, cu Pădurea și cu toate din jur, te muți mata pe malul celălalt al Pîriului, împreună cu Stîncă pe care o porți pe pălărie. Dacă nu, te trece Barbă Cotoroanță Cloanță. Însuși el!

A răsuflat o dată, pentru că o asemenea răutate fără pereche e totuși obositoare apoi a amenințat Muntele cu arătătorul:

— Ai grijă, că te urmăresc!

Mama Veveriță a ascultat îngrozită totul, pînă la sfîrșit, pitită între crengile unui stejar. A luat-o năucită de tot ce-auzise la goană, să dea de știre tuturor cetățenilor din Pădure că se apropie sfîrșitul lumii.

Cipi, satisfăcut, a plecat să se odihnească. Culcat pe partea dreaptă se uita pe geam — căci avea o crăpătură mică în scorbura — spre Pîriul ce se afla la sud de locul unde medita el profund.

«Dimineată mă voi trezi și Muntele va fi la nord de locul acesta, căci Muntele se mută pe malul celălalt al Pîriului. Dar ce va fi dacă nu se mută?»

Acest gând, care-l înspăimînta, Cipi îl alungă suspinînd:

«Voi face eu ordine aici!»

Și adormi buștean.

IV

PURCELUL SĂLBATIC — TICĂLOSUL

Dimineata, totul era așa cum dorise Cipi. El s-a trezit din somn, lungit, cît era el de «lung», pe partea stîngă. Mai privi o dată în jur. Și Muntele se mutase.

— Bine, Munte. Te-ai mutat fără zgomot, cumsecade, spuse în timp ce-și lua papucii.

Nici prin gând nu-i trecuse că în

timpul somnului s-ar fi putut întoarce de pe partea dreaptă pe partea stîngă.

«Ia să vedem Pîriul cum s-a achitat de porunca primită?...»

Pîriul curgea în aceeași direcție, ca și ieri, dar Cipi l-a privit surprins, vădit mulțumit.

«Din moment ce Muntele s-a mutat, sigur că așa trebuie să fie. Pîriul ar curge în direcția obișnuită, dar acum e clar, el curge invers.

— Bine, Pîriule, văd că m-ai ascultat, și curgi înapoi, dar fii drăguț și ia-o mai încet. Nu ți-am spus și ieri? Ai grijă, nu mă supăra, pentru că n-o să se termine cu bine, l-a amenințat, ca nu cumva Pîriul să se încreadă.

Simțea nevoia să se laude în fața

cuiva. Căci, oricât am fi de modești, succesele trebuie evidențiate. Ele ne dau imbolduri, nu? Dar Cipi n-avea cui să-și arate aceste succese, fiindcă toate animalele dispăruseră din preajma lui. Ceea ce era o greșeală grosolană din partea lor. Așa că Cipi a hotărât ca pe Pasăre și Iepure să-i recheme, prin poruncă, la curtea lui.

A avut noroc cu meștera Ciocănitore: în marea ei spaimă, la plecarea din Pădure, și-a uitat ochelarii și-a trebuit să se întoarcă după ei la Fagul cel Uriș.

— Hai, tu, maestră Ciocănitore! Vino încoace, nu te teme! Am o poruncă pentru tine!

Supusă, Ciocănitorea s-a apropiat, dirdîind și degeaba-i spunea Cipi să nu-i fie frică, ea totuși tremura.

— N-am făcut nimic rău, zicea ea, zău nimic...

— Mergi imediat și-i caută pe Pasăre și pe Iepure. De mine să nu se ascundă; una-două să fie aici, altfel Îngrozitorul Barbă Cotoroanță Cloanță îi găsește oriunde și îi așteaptă un sfârșit!... Ai înțeles?

— Am înțeles, să trăiți!

Și Ciocănitorea și-a luat zborul. Între timp, Cipi se uita cu coada ochiului spre Bătrînul Brad cu mijlocul putrezit: intrarea în scorbura Albinelor sălbatice era încă astupată cu ceară.

N-a trebuit să aștepte mult după Pasăre și Iepure. Au apărut în grabă. Pe chipurile amîndurora se vedea cît le era de frică.

— Aici să veniți! Mai aproape! Mai aproape, derbedeilor! le-a poruncit Cipi mitocănește, smulgînd o pană din aripa Păsării... Apoi, făcîndu-i semn și Iepurelui să se aplece, îl trase de ureche.

— Asta pentru că ai luat-o razna, chiulangiule! Dacă se mai întîmplă încă o dată, vă calc în picioare! De acum înainte mă veți servi cu mîncărurile cele mai bune. Pe ziua de azi, Iepurele va aduce bunătăți alese, iar Pasărea îmi va cînta un cîntec de recunoștință, poate un psalm. Mîine va fi invers. Pasărea va face aprovizionarea, iar Iepurele va cînta! Iepure, vreau să te aud cîntînd frumos, nu pe nas! Ai înțeles?

Iepurele și Pasărea au dat din cap speriați.

— Ei, vedeți ce puternic este Domnul

și Stăpînul vostru binevoitor? Pentru că de acum înainte așa va trebui să-mi spuneți: Domnul și Stăpînul nostru binevoitor. Azi-noapte am mutat Muntele pe malul celălalt al Pîrîului. Iar Pîrîul curge invers, la porunca mea. Nu v-ați mirat cînd ați observat?

Iepurele și Pasărea s-au privit îngroziți.

— Iartă-ne, Domnul și Stăpînul nostru binevoitor, dar n-am observat, deși Veverița ne-a spus ceva aseară. Cu siguranță că sîntem proști fără pereche de n-am văzut nimic.

Cipi a dat din cap înțelegător.

— Da, ce e-al vostru e al vostru, vă înțeleg prostia. Dar acuma, cărați-vă, mergeți și vestiți marea mea putere, faptul că sînt Domnul și Stăpînul vostru binevoitor, mergeți, nătărăilor, iar la amiază amîndoi să fiți aici.

De-abia a plecat Iepurele și Pasărea, ca să ducă în lume minunea, știrea marelui triumf, cînd Cipi a auzit între tufe un zgomot înăbușit.

Purcelul sălbatic, Ticălosul, nicicum nu voia să dea crezare zvonurilor ce circulau pe seama piticului. De teribilul

Barbă Cotoroanță Cloanță nici nu voia să audă. «Ce fel de Barbă?» zicea el. Dar degeaba a încercat să dea o raită pe la Cipi, părinții lui l-au alungat înapoi înspăimîntați. Însă pînă la urmă tot a reușit să fugă. Și direct la Ciuperca otrăvitoare s-a dus. Știa că nu peste mult timp și Cipi va fi acolo.

— Aha! l-a observat Cipi. Dar tu unde ai fost ieri?

— Nu mi-au dat voie. Babacii se tem îngrozitor de tine. Se tem și pentru mine. Îngrozitor, ăsta e cuvîntul.

— Bine, a dat din cap Cipi. Dar acum de ce ai venit?

— Am fugit.

În ochii lui Cipi a lucit o luminiță haină.

— Ascultă, aici, Purcelule. Eu, Domnul și Stăpînul tău binevoitor, îți dau poruncă, înțelegi, ca acum, imediat, să înghiți Ciuperca otrăvitoare.

— Eu?! Nici prin gînd nu-mi trece!

— Cum nu?! Ochii lui Cipi luceau îngrozitor. Și de ce nu?

— Așa, că pișcă la limbă.

— Ei, al dracului Purcel ești! Atunci de ce veneai aici în fiecare dimineată?

— Îmi plăcea să-ți ascult predica de dimineată. Azi n-o să predici nimic, ești răcit cumva?

Cipi și-a pus mîinile în șold. În poziția asta arăta cum nu se poate mai înfricoșător.

— Măi fiu de porc sălbatic! Tu nu știi cît de puternic sînt eu?

— Nu știu. Cît?

— Ce crezi, Muntele cine l-a mutat dincolo? Fiindcă noi sîntem pe partea cealaltă a Pîrîului. Dar cursul Pîrîului cine l-a schimbat?

— Nimeni. Azi-dimineată am băut din el, curgea în aceeași parte ca și ieri.

— Ei, purcelule, purcelule, tu chiar nu te temi de mine, de Domnul și Stăpînul tău binevoitor?!

— De ce m-aș teme? Și de ce îmi ești domn binevoitor și așa mai departe?

— Ascultă, neam de troacă! Dacă acum, imediat, nu-ți ceri iertare de la mine plîngînd, și stînd în genunchi, îl chem pe teribilul Barbă Cloanță Cotoroanță.

Cipi a crezut că din moment ce va pronunța teribilul nume, Purcelul va

începe să țipe și va fugi. Dar s-a înșelat. Purcelul sălbatic căsca ochii la el, mirat.

— Și?!

— Și atunci ți-a sunat sfârșitul, nefericitele!... Ei, te pocăiești? Ce faci?

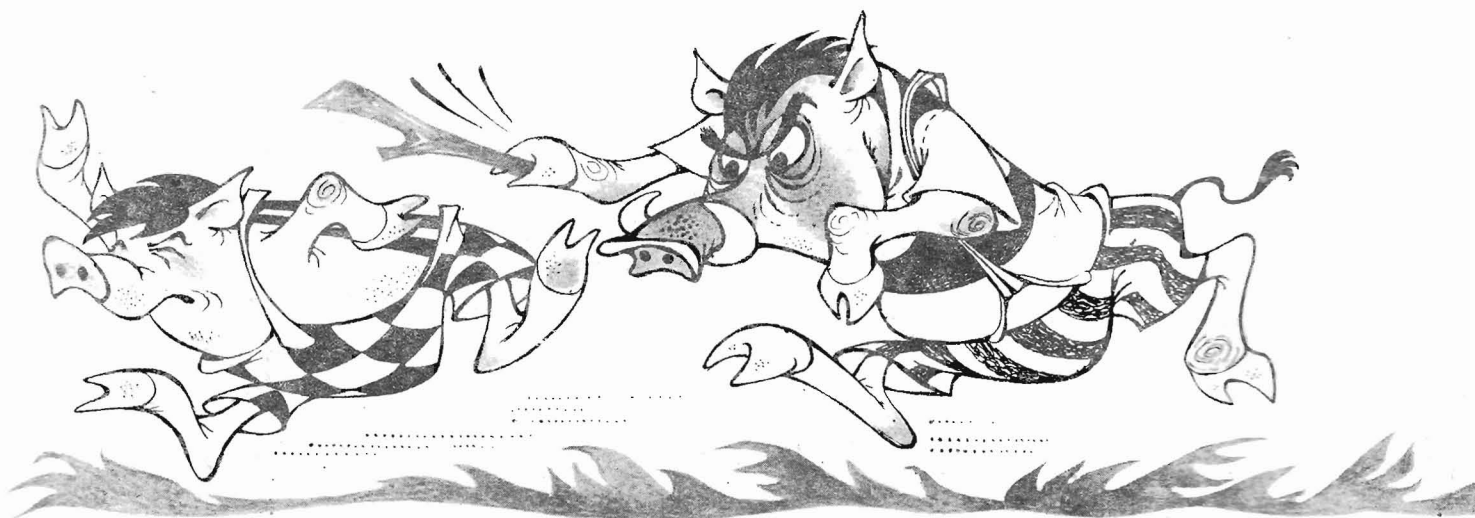
— Ce să fac?

nata sa odraslă în mijlocul pericolului de moarte...

— Cară-te de-acolo! Pleacă imediat acasă!

Nevăzut s-a făcut Purcelul.

De Cipi și de Barbă Coteroanță

— Să-l chem sau nu?

— Cheamă-l.

Din fericire, n-a avut timp să cheme pe cine voia. Porcul Mistreț, bulibașa turmei, l-a căutat pe Purcel în toată Pădurea și nu l-a găsit nicăieri. Gîndindu-se la rău, s-a furișat sub Fagul lui Cipi. Și îngrozit, și-a zărit unica, minu-

Cloanță nu îi era frică nici un pic, dar cu colții ascuțiți ai bătrînului nu era de glumit. Fugea guițînd. Mistrețul a luat-o după el, la goană, de-i săreau scînteii din copite.

Cipi a răsuflet ușurat:

— A avut noroc!...

CIPÍ, SPAIMA PĂDURII

— Dacă n-aş avea o inimă atît de bună... le explica Cipi la amiază Iepurelui şi Păsării. L-am iertat pe prostuţul acela de Purcel. Pur şi simplu mi-a fost milă de el. Dar acum s-a terminat cu mila. De acum încolo voi pedepsi! Năprasnic! Chiar pentru cea mai mică greşeală! Pe toată lumea! Eu sînt Cipi, Domnul şi binevoitorul vostru Stăpîn şi Spaima Pădurii! Să nu vă treacă prin minte să...

— Nu ne trece nouă prin minte nimic, Stăpîne binevoitor şi Spaima Pădurii, pentru că nouă ne este grozav de frică de tine... s-a bîlbîit Iepurele.

Cipi s-a uitat sever la el.

— N-ai învăţat buna-cuviinţă? Cum îndrăzneşti să mă întrerupi?

— Vai, ai milă, îndură-te! N-am învăţat buna-cuviinţă, dar am să o învăţ. Nu-mi trebuie mult timp.

— Nici o milă şi nici o îndurare. Apropie-ţi urechea.

Iepurele s-a apropiat şi Cipi, săltîndu-se pe vîrfurile degetelor, l-a prins

de ureche şi aşa l-a tras de tare, că s-a desprins cu picioarele de pe pămînt şi-a rămas agăţat de urechea Iepurelui, legănîndu-se. Şi-a dat apoi drumul pe pămînt, şi, furios, că a căzut strîmb, i-a mai dat Iepurelui şi cîteva picioare. Pasărea nici n-a apucat să scoată un cuvînt de teamă. Aprins, îngîna doar cîntecul de mulţumire şi slavă...

— Ajunge cu tărăboiul, s-a încruntat Cipi. Acum am treabă cu Melcul-Codobelc. Apoi să-mi cîntaţi un cîntec de leagăn, căci după muncă e dulce odihna.

Melc-Codobelc de două zile stătea ghemuit la rădăcina Fagului Uriaş, dar nu îndrăznea să iasă din casuţă.

«Melc, Melc, Codobelc,
Scoate coarne bourești!»
Nimic.

«Melc, Melc, Codobelc,
Și te du la Dunăre,
Și bea apă tulbure».

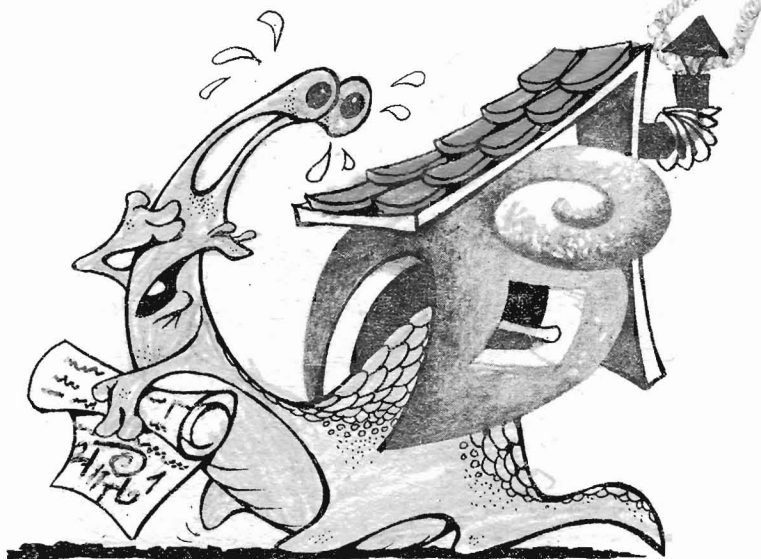
Liniște și pace. Melcul nu se mișca.
Cipi a rînjit cu răutate:

— Îți arde casa!

Melcul a apărut.

— Ei, ce se aude cu planurile de
construcție?

— Aici sînt, dragă preacinstite și
prealuminate, de două zile sînt gata,
preaînălțate, numai fii drăguț și nu
te supăra!

Cipi, scîrbit, s-a uitat la frunză.

— Ce să-ți spun, sînt rele!

— Dar... asta... a... cum să spun...
pînă acum erau bune...

— Au trecut vremurile alea! De
acum nu va mai fi ca altă dată. Schim-
băm foaia! Dacă pînă deseară nu pre-
gătești o casă pătrată, ai pus-o de mă-
măligă! Planuri nu mă interesează,
înțelegi?

— Așa ceva nu știu! Îndură-te, Cipi!

— Nici o îndurare, nici un Cipi.
Ce-i îndrăzneala asta? Îți sînt Domn
și Stăpîn binevoitor. De altfel, mă
plictisești. Așa că, domnule Melc, Melc,
Codobelc,

Scoate coarne bourești,
Și te du la Dunăre,
Și bea apă tulbure.

Ia-o din loc!

Săracul Melc-Codobelc nu avea ce
face. A plecat plîngînd, gîndindu-se
la zilele fericite cînd Cipi mai era
încă binevoitor. Iată, asta îi e sfîrșitul.
Dacă îl ciocănești tare în cap, moare.
S-a hotărît să se evacueze departe,
atît de departe, cît poate. Simțea însă
că e zadarnic, pentru că pînă seara nu

putea parcurge o distanță atît de mare și mai știa că Cipi poate să-i dea ușor de urmă — doar el lasă pe pămînt o dungă strălucitoare, oriunde se duce. Acum îi era totuna. Altă posibilitate nu avea. Trebuia deci să încerce.

Pasărea începuse cîntecul ei de leagăn. Cipi era trîntit pe mușchi și iarbă, cînd s-a întîmplat un lucru îngrozitor.

Ceva a bîzîit. Cipi și-a deschis ochii.

O albină sălbatică trecea.

Dar înainte ca el să fi avut timp să strige după ea, Albina a zburat departe. Din nou, alt bîzîit. Apoi altul. Și altul. Zburau Albinele de parcă el nici nu le-ar fi poruncit să nu mai zboare. Furios, s-a ridicat și a alergat la Bradul cel Bătrîn.

— Cum îndrăzniți să zburați fără știrea mea?

O albină cu acul puternic s-a oprit înaintea lui:

— Ascultă-mă, Cipi. Dacă nu adunăm miere, murim de foame. Dacă ieșim din scorbură, vine Barbă, ăla... Ne-am hotărît: mai bine ne luptăm cu el, chiar dacă pierim toate. Asta poți să i-o spui și lui.

Numai atît i-a spus Albina și a zburat și ea după miere. Cipi se uită după dînsa cu furie neputincioasă. Cînd s-a înapoiat la Iepurele ce tremura, și la Pasărea înspăimîntată, Cipi turba de mînie.

— Las' că și-o primesc ele! Domnul Barbă Cotoroanță Cloanță? Nu, nu! Doar n-o să-l supăr pe Îngrozitorul cu asemenea mărunțișuri!? Seara, cînd ele se culcă, voi porunci Bradului să se întoarcă cu rădăcinile în sus. Atunci au să-l vadă ele pe dracu'!

— Vai, Spaima Pădurii, Domnul și binevoitorul nostru Stăpîn, îndură-te de micile albine! Mai bine smulge o pană din aripa mea, ori, poftim, lovește-mă cu picioarele, dar iartă-le, sărăcuțele, ciripea deznădăjduită Pasărea.

— Și pe mine mă poți lovi cu picioarele, și poftim, trage-mă de ureche, a adăugat Iepurele.

Spaima Pădurii și-a pus iar mîinile în sold:

— Oho, oho! Ce e asta? Revoltă? Bine. Nu smulg pene, nu trag de urechi, nici nu vă lovesc cu picioarele.

— Atunci le ierți? s-a aprins o luminiță de speranță în ochii Iepurelui.

— Nu. Meditez. Cuget. Nu se vede?

— Se vede, Prealuminate.

Dar el n-a meditat prea mult. Iepurele și Pasărea așteptau tremurînd cum se va sfîrși.

— Astă-seară organizez o masă mare, zise Cipi mai răutăcios ca niciodată.

Sînteți musafirii mei. Ce credeți că va fi la masă?

— Cu-cu-cu siguranță morcovi, s-a bîlbiit speriat Iepurele.

— Nă-nă-nă-ut, a ciripit cu speranță Pasărea.

— Mare greșeală! a strigat Cipi. La cină, asta veți păpa: Ciuperca cea mare și otrăvitoare. Dacă îndrăzniți să vă opuneți, ori să fugiți, vă va ajunge și-n gaură de șarpe grozava pedeapsă. Am terminat.

Zicînd acestea, le-a întors spatele și a intrat în scorbură Fagului Uriaș.

Niciodată Cipi n-a fost atît de puternic. Totuși simțea că-i lipsește ceva. Ceva ce altădată avea, deși n-ar fi știut să spună ce anume. Nu putea să adoarmă, se învîrtea în pat. Apoi s-a uitat prin fereștrua scorburii. Nimeni nu era prin împrejurimi. Furișîndu-se, a mers pînă la Ciuperca otrăvitoare:

— Astă-seară să nu fii otrăvitoare, auzi?! Numai puțin.

Ciuperca se prefăcea surdă.

— Nu uita! Ți-am poruncit! Nu cumva să otrăvești pe cineva astă-seară!

Otrăvitoarea nici nu se sinchisea.

— Tu, dacă nu mă respecti, auzi, nemernico, vine Domnul Barbă Coto-roanță Cloanță și... și... te mănîncă.

— Și crapă! a rînjit Ciuperca otrăvitoare.

VI

UNDE ESTE DOMNUL BARBĂ CLOANȚĂ COTOROANȚĂ?

Pasărea și Iepurele plîngeau amăriți. Dacă mănîncă Ciuperca otrăvitoare mor. Dacă refuză, supărarea teribilă, cu fulgere și trăsnete a Domnului Barbă Cloanță Cotoroanță îi va găsi. Oricum, sînt sfîrșiți. Moartea îi păștea. O auzeau deja.

Primele au aflat Albinele ce soartă groaznică le-a pregătit Cipi, Spaima Pădurii, Iepurelui și Păsării. Au împrăștiat repede știrea în pădure. Cu mare repeziciune s-au adunat în jurul celor doi condamnați la moarte: Veverița, cu toată familia, toate Albinele, chiar și Melc-Codobelc s-a întors din pribegie, ca să-i consoleze. Cerbul își legăna cu simpatie și compătimire minunatele sale coarne, cînd a auzit vestea cea îngrozitoare, dar nu scotea un cuvînt. Cît era de mare și puternic, poate el se temea cel mai tare de Barbă Cloanță Cotoroanță. Deși își ascundea

frica, la fel ca și Mistrețul Bulibașă. Acesta, e drept, și-a mărturisit teama îngrozitoare, dar susținea că el se teme numai pentru Purcel, pentru Ticălosul cel mic, încolo, nu.

Purcelui Mistreț era extrem de bucuros, auzind ce soartă le-a hotărît Cipi Păsării și Iepurelui.

— Neapărat mă duc. O asemenea moarte încă n-am văzut, se bucura el.

— Îți dau eu ție! Bucură-te mai bine că trăiești, Mizerabile! N-o să mergi nicăieri! s-a răstit la el Mistrețul. La care Purcelul, obraznic, a început să fluiera, ceea ce la ei, la neamul porcesc, e o raritate. Trebuie s-o recunoaștem.

— Ce faci, Ticălosule? a grohăit la el bătrînul.

— Mă bucur că mai trăiesc! a răspuns plin de respect Purcelul. Dar pentru Mistreț se umpluse paharul, căci și la ei răbdarea tot cu paharul se măsoară. Și a urmat o bătaie grozavă. Purcelul simțea însă că suferă pentru o cauză dreaptă. Și asta, întrucîtva, îi alina durerea. Și-l făcea fericit. Și-l mai ruga pe Mistreț:

— Mai dă, n-avea milă, dă cît po-
tești!

Meșterul Ciocănitoare ciocănea trist
copacii. S-a hotărît ca de acum încolo
să se mute departe de Pădure. Și poate
pentru totdeauna. Și se va face fin-
tinar, pentru că, în tinerețe, mai prac-
ticase această meserie.

Cipi a stat ghemuit toată după-
masa în scorbură. Uneori mai pîndea
ce-i pe afară. A dat din cap cînd a
văzut că pînă și Lăcrimioara plînge.
Toată Pădurea plîngea. Se însera cînd
a apărut Ariciul Tată. Toată familia
și-o trimisese înapoi să aștepte liniștită

pînă cînd vede el despre ce este vorba.
S-a apropiat de Iepurele disperat. I-a
ascultat tristețea, a văzut pe creangă
Pasărea strivită de durere, a văzut
animalele posomorîte, a suspinat tare
și și-a ridicat nasul mic și negru.

— N-am putea face ceva? a întrebat
el. Apoi, mai curajos, a adăugat: Să
nu ne lăsăm!

Mama Veveriță, mai îndrăzneată, stri-
gă și ea:

— Să mergem la Barbă Cloanță
Cotoroanță și să-l înduplecăm!

— Cioc! Cioc! Foarte bine, a adăugat
Meșterul Ciocănitoare. Toți au fost

de acord cu propunerea Mamei Veverițe.

— Să pornim atunci! a dat poruncă Ariciul Tată.

S-au înșiruit frumos. Chiar în față, douăsprezece Albine; după ele, toată familia Veveriței; apoi Ariciul, cu Melc, Melc-Codobelc după el.

În spatele lor, Meșterul Ciocănitore călca tacticos, fiind sigur că în Luminiș i se va alătura categoric și Cucuci Afonul. Cele două victime —

Pasărea și Iepurele — nenorocite — de-abia mergeau, ultimele, în coada convoiului. Așa păseau de triste, de parcă mergeau la spînzurătoare. De-abia au pornit și după cîtiva pași Albinele s-au și oprit:

— Bzzz! Unde este Barbă Cloanță Cotoroanță? au întrebat. Nimeni nu le-a putut răspunde.

— Haideți să-l căutăm! zise una zburînd în sus. Dacă ne împrăștiem toți, îl găsim iute. Aici trebuie să fie, în Pădure sau în Luminiș.

Bine gîndeau ele. Albinele și-au luat zborul în toate părțile. Veverițele, cîte erau, căutau copacii cu scorbură; căci se putea ca Teribilul să-și fi așezat reședința de vară în vreo scorbură. Meșterul Ciocănitore a zburat pînă-n Luminiș, ca să-l roage pe Cucuci Afonul, pe vrednicul și cinstitul Jupîn Cîrțiță, să-i dea de urmă domnului Barbă Cloanță pe sub pămînt. Dacă-și făcea cumva siesta la umbră, în țărîna străbună?! Numai cei doi condamnați n-au îndrăznit să se miște din apropierea Fagului cel Mare. Așteptau ce-o să fie.